

ורבי יהודה סבר: אין כותבין שובר כדי שהלוה לא יצטרך לשמור את השובר מהעכברים. אלא המלוה מחזיר את שטר החוב. הילכך חייב עליו המלוה, שהרי צריך הוא לו, להחזירנו ללוה.

רב אשי אמר: הכא מיירי שהוציא הלוה את השטר הפרוע בשבת. וטעמא דרבי יהודה דחייב מפני שצריך לו הלוה להראותו לבעל חוב שני, אחר. דאמר ליה: חזי, שגברא דפרע חובות אנא!

שנינו במשנה: עור כדי לעשות קמיע.

בעא מיניה רבא מרב נחמן: המוציא עור — בכמה הוא חייב?

אמר ליה רב נחמן: כדתנן: עור כדי לעשות קמיע.

[ורבא ידע התשובה אלא שאל כן כהקדמה לשאלות שלאחר מכן, רש"י].

שוב שאל רבא את רב נחמן: המעבדו את העור — בכמה שיעורו לחייב משום מעבד?

אמר ליה רב נחמן: לא שנא. אף בכך שיעורו הוא בכדי לעשות קמיע.

הוצאתו, שהרי הוא צריך לו, כדי לגבות בו החוב. אבל משפרעו, דהיינו, כשהלוה טוען פרעתי — פטור המלוה על הוצאתו בשבת, שהרי אין לשטר זה שום ערך, מאחר שהלוה נאמן לפוסלו⁽¹⁾.

ורבי יהודה אומר: אף משפרעו, שטוען הלוה פרעתי, חייב המלוה. שהרי הלוה אינו נאמן לבטל את השטר.

רבא אמר: דכולי עלמא סברי: מודה בשטר שכתבו — צריך המלוה לקיימו. והבריייתא מדברת בשטר מקויים, שנפרע ממנו.

וחכא, ב"כותבין שובר" קמיופלגוי. האם הדרך היא שהמלוה כותב שובר ללוה לראיה שהחוב נפרע, או שמחזירים את השטר חוב עצמו.

תנא קמא סבר: כותבין שובר. הילכך אם הוציא המלוה שטר פרוע פטור. לפי שאין לו בו צורך, שהרי להשהותו אסור לו, וגם להחזירו ללוה אינו צריך, שיכול לכתוב לו שובר,⁽²⁾ ואינו עומד אלא לשריפה.

[ואם החזירו ללוה והוציאו הלוה, פטור אף הוא, לפי שאינו משהה את השטר מחשש שיגיע לידי המלוה].

1. ותירצו, דמיירי שאמר המלוה אין לי עדים ואין לי ראיה ולא אמצא עדי קיום. ובאופן זה הוא הודאת בעל דין, שאפילו אם ימצא אח"כ עדי קיום לא יוכל לגבותו. ולכן מוציאין את השטר מידו, שמא ימצא אח"כ עדי שקר שיקיימוהו, ויגבה בו שלא כדין.

2. תוס' בד"ה כותבין, מקשין על רש"י, הרי

1. כתבו תוס' בד"ה ת"ק, דמיירי שידוע המלוה בבירור שלא יוכל למצוא עדי קיום, ולכן אין לו צורך בו.

אבל הקשו, אף שאינו יכול לגבות בו, מכל מקום הוא צריך לו כדי לצור עפ"י צלוחיתו, דכאן אי אפשר לומר שאסור לו להשהותו, שאיך נוציא את השטר מידו, מאחר שהוא עומד וצווח שאינו פרוע.